

DMITRY GLUKHOVSKY VILÁGA

TULLIO AVOLEDO
AZ ÉG GYÖKEREI

EURÓPA
KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2013

AZ ÚR MEZEJE

- Nem fog tetszeni, amit látni akar.
- Ha tetszik, ha nem, látnom *kell*.
- Nem értem, miért.
 - Én is ezt mondom. Hogy *nem értem*. Ezért kell látnom. Ezért kell *tudnom*.
 - Ahogy gondolja – sóhajt Adéle, és kitár egy újabb ajtót. Mond még pár szót, halkán, ingerülten, nem sikerül kivennem a jelentésüket.
- Az ajtó mögötti folyosó sötét. Kellemetlen bűz terjeng, fertőtlenítőszaggal keveredve. Szemem lassanként hozzá szokik a sötéthez. Nem teljes a sötétség, a szobából, ahol mi állunk, beszűrődik a fény a folyosóra, és megvilágít a földön néhány mozdulatlan, fehérés rongykupacot.
- Egyszer csak az egyik kupac megmozdul a fényre.
- Odébb csúszik, mint egy óriási csiga. Aztán a csiga kinyitja a szemét.

Egyszer a szemináriumon egy idős pap azt mondta, a gyerekek liliomok az Úr Mezején. Örülök, hogy nincs most itt, és nem látja a mező szörnyűséges termését. Ezeket a sötétségtől vak, saját ürülékükben disznóként vegetáló teremtményeket. Kaptak-e valaha is – akár csak egyetlen

gesztusnyi – gyengédséget? Azokban, akik így tartják őket, felmerült-e egy pillanatig is, hogy ezekben a teremtményekben is megcsillanhat az isteni fényesség?

Nem hittem volna, hogy mindazok után, amiket átéltem, a családtagjaim elvesztése, és megannyi számomra kedves ember halála miatti fájdalom után még egyszer így fogok zokogni. Mégis szüntelenül záporozik a könnyem, áztatja a rothadó, vizelettel és mindenféle mocskokkal szennyezett földet, melyek közül a legnagyobb mocsk annak az embernek az örülete, akinek agyában megfogant ez a szörnyűség.

Amikor megkérdeztem Lombard doktornőtől, tőle származik-e az ötlet, bolondnak nézett, és kikérte magának.

– Három éve vagyok itt. Marc hozott ide. Felkészített rá, hogy mire számítsak, de még így is... Borzalmas volt...

Lehajol az egyik teremtmény fölé. Sovány, vézna. És négy karja van. Szeme kék, mint a búzavirág.

– Fiú – mondja Adéle, mintha olvasna a gondolataimban.

Száz százalék a fogyatékkal születettek aránya az Aurelia Állomáson, magyarázza. Látván, hogy nem születik egészséges gyerek, az állomás lakóinak lassanként meggyőződésévé vált, hogy a cigány asszony átka sújtja őket.

– Természetesen butaság lett volna elpazarolni az értékes fehérjét. Ezért aztán a gyerek anyján és apján kívül mindannyian részt vettek abban, amit, ne borzadjon el, atyám, Húsáldozatnak neveztek...

Egyik-másik gyereken nem születési rendellenességből származó csonkulások látszanak. Hiányzik a karjuk, fél lábuk...

– Szentséges Isten...

Egy apró kéz nyúl a nadrágom felé, és megragadja a szárát. Hét ujj van a kéznek.

Azt hiszem, Isten soha még ennyire próbára nem tett. Az egyház tanításai értelmében minden életet szentnek kell tekintenem. Tilos ölnöm. De e pillanatban egy felőbb hatalomnak engedelmeskedem. A lelkiismeretemnek.

Szívembe markol a gyereksírás.

– Szenvednek? – kérdezem halkan.

– Persze hogy szenvednek – válaszolja Lombard doktornő.

– Akkor szabadítsa meg őket szenvedéseiktől. Könyörögök, szabadítsa meg őket – sóhajtom, miközben elfordítom a tekintetem a deformált kézről.

– Biztosan azt akarja, hogy... megtegyem?

– Igen. Kérem, doktornő.

Lombard doktornő előhúzza a köpenye zsebéből egy fecskendőt, nagyon hosszú tűvel. Majd a lehető leggyengédebben félrehajtja a szörnyszülött fiúcska mellkasát borító rongyokat. Ujjaival keresi a megfelelő pontot a fehéres bőrön. Végül egy hirtelen mozdulattal beledöfi a tűt a gyerek mellkasába, és tövig nyomja a fecskendőt. A levegő behatol a szívbe. A fiúcska szeme elkerekedik, majd megmerevedik, mint a fényképeken.

Elmormolok egy imát, s hüvelykujjamat picikét belemártom egy fémüvegcsébe, mely félig van valamilyen meleg, aranyárga folyadékkal. Olaj, a múlt értékes maradványa. Lehet, hogy olívaolaj, de már biztosan nem fogyasztható. Mindenesetre szimbolikus értéke felbecsülhetetlen.

Keresztet rajzolok a halott fiúcska homlokára.

– A következőt – tuttogom.

Tíz perc, és mindennek vége. Örökre mozdulatlanul fekszik a nyolc kicsi lény, a szörnyűséges tenyészlet összes tagja.

– Ha már ennyire törődik ezekkel az emberekkel, nem túl racionális a döntése – jegyzi meg rezignáltan Lombard doktornő, miközben becsukja mögöttünk a súlyos acélajtót. – Így most két nap, és a kicsik rothadni kezdenek. Ha életben hagyja őket, kitartottak volna egy darabig.

Döbbenet bámulok rá.

Megvonja a vállát. – Én tudós vagyok, atyám. Úgy hiszem, a halál után az ember csak hús, semmi más. Nem botránkoznék meg, ha a túlélés érdekében az én holttestemet is megenné valaki.

– Nem ugyanúgy látjuk a dolgokat, az egyszer biztos. És örülök neki, hogy én másképp gondolom.

– Ó, persze. Igaz is. Maga a mi lelkiismeretünk hangja! Lelki tisztaságunk őrzője! De mondja csak, Daniels atya, hol volt a maguk Istene, amikor lebombázták a városmat, és hamuvá tették a családomat? Hol volt, amikor hidegben, sötétben vonszoltam magam, és az utcán talált romlott ételmaradékokat ettem? Hol volt, amikor hét férfi elkapott, és *megpuhítjuk a húst* felkiáltással napokon át számtalanszor megerőszakolt? Amikor Durand megjelent a táborhelyükön, egyedül, végigmustrálta őket egytől egyig, nyugodtan, szinte derűsen, ők állig felfegyverezve, Durand fegyvertelenül, aztán rám nézett, és elmosolyodott... Kacsintott, és villámgyorsan akcióba lendült...

Egy fémes dörrenés.

Újabb ajtó zárul be mögöttünk, hogy elrejtse a borzalmakat, de nem mindet, nem azt, ami Adéle Lombard szívét nyomja, s amit épp most készül rám zúdítani.

Szinte látom a jelenetet a szavait hallgatva.

Durand belép a körben ülő férfiak közé. Hatan vannak. Valahol van egy hetedik is, az őrszem. Vagyis már nincs. Csak volt.

Most hatan vannak. Hatan, nevet föl Adéle hitetlenkedve emlékezés közben.

Durand tesz egy félfordulatot, és csizmájával a baloldalt ülő két férfi felé rúgja a lángoló fahasábokat. Eltalálja őket, az egyik leejti a kését, egy óriási Bowie knife-ot. Végzetes hiba. Durand fölkapja, és könnyed mozdulattal elhajítja jobbra az egyik alak felé, aki a társaihoz hasonlóan talpra ugrott, és a fegyverét próbálta kirántani a pisztolytáskából. Az alak összezsugorodik, torkában a késsel. Olyan volt az egész, mint egy álom, mondja Adéle. Egy lassított jelenet. Egy filmben. A kedves tekintetű idegen kesztyűs kezével felmarkol egy kupac parázsló zsarátnokot, és a bandavezér szemébe nyomja. Az üvöltve összerogy. Durand is a földre veti magát, feje mellett elsüvít egy neki szánt golyó. Felkap egy pisztolyt. Még arra is van ideje, a saját lassított idejében, hogy a fegyver állapota láttán elhúzza a száját. Mindegy, jó lesz. Céloz és tüzel, elsőre az állkapcsát találja telibe, másodjára a szívét zúzza péppé a férfinak, aki rálőtt. Aztán tövig bedugja a Beretta csövét a bandavezér szájába, és meghúzza a ravaszt.

Még három lövés, fohászkodik Adéle.

De nem szükséges annyi. Az idegen még egyet megöl közülük, szétlövi a fejét, erre a maradék kettő eldobja a fegyvert, és térdre borul.

Jó pasi a megmentőm, gondolja Adéle az elmúlt napok borzalmaitól és a sok erőszaktól még mindig összezavarodva. Jó pasi és kedves, mondja magában, miközben a horzsolást ápolgatja a férfi fején. És van nála egy teli elsősegélydoboz. Maga a csoda. És először ő látta el Adélét, lekezelte összekarmolt mellét, a szeméremtestét, és gyengéden, mint anya a gyermekének, letisztogatta sebes fenekét.

Aztán, még mielőtt az ő ápolására került volna a sor, mutatóujjával a földön fekvő két megkötözött férfi felé bökött. Már csaknem betemette őket a hó. Úgy néztek ki, mint két kísértet.

Akarod te?, kérdezte.

Adéle megrázta a fejét.

Durand százados nézte, és arra gondolhatott, hogy nagyon szép lány, és hogy a kosz, a horzsolások meg a kivert kutya szőréhez hasonlító hajzuhatag mögött csodás arc rejtőzhet.

Jól van, akkor majd én, mondta nyugodtan. A foglyok özszerázkodtak a hó alatt, amikor megértették, mire készül. De persze semmit sem tehettek. A fiatalabbik vonított, ahogy a hatalmas, éles kés előbb lemetszte a nemi szervét, aztán átvágta a torkát.

A másik úgy visított, mint egy nyakon szúrt disznó.

Végül is az volt, disznó.

A megmentő a lábuknál fogva messzire húzta a holttesteket a tűztől, melyet előzőleg egy csomagolóláda darabjaival felélesztett.

Aztán visszaült a lány mellé a tető alá.

Megkérte, hogy kezelje le a sebet a halántékán.

A lány engedelmeskedett, mint egy parancsnak.

Hogy hívnak?, kérdezte a férfi.

De még nem jött el az ideje. A lány hallgatott, miközben gyengéd szakértelemmel kúrálta a sebet.

Jó orvos lehetnél, mondta a férfi.

Az voltam, válaszolja majd a lány, pár héttel később. Vagy valami olyasmi. Egyetemek már nincsenek, én mégis amolyan orvosféle vagyok.

Hány éves voltál, amikor megtörtént? Úgy értem...

Tizenkettő.

Csodaszép vagy.

Te vagy szép, fogja majd mondani a lány, és kinyújtózik mellette a takaró alatt, a férfi erős karjainak oltalmában.

– Nem szeretkeztünk. Aznap éjjel nem.

– Nem szükséges, hogy... – próbálom félbeszakítani. De Adéle elengedi a füle mellett.

– Nekem nem gond ezekről a dolgokról beszélni. Magának igen?

– Pap vagyok.

– És ember. Mint Jézus. Jézus is az volt, nem? Hús-vér ember, mint mi.

– Hát...

– Várjon. Nem kérek teológialeckét. Csak egyvalamit mondjon meg nekem. Maga szerint mit kellene tennünk azokkal ott az étkezőben? Felzabálták a saját gyerekeiket. Őltek. Úgy tartották a gyerekeket, mint a disznókat...

– Nem az én feladatom ítélni.

– Á, nem? Akkor kié?

– Istené, természetesen.

– Ja, persze. *Istené.* Hogy is felejtettem el. Istené, aki milliókat, milliárdokat ítelt halálra, de ezeket a tetveket életben hagyta...

– Maga is velük élt.

Adéle megpördül, szikrákat szór a szeme.

– Ne merészeljen egy kalap alá venni engem ezekkel az alakokkal! Én nem tartozom közéjük. Marc éppen azért hozott ide, hogy segítsék nekik abbahagyni. Az én gondjaimra bízta az állomást. Mindent megtettem, hogy... le szoktassam őket a hagyományaikról...

– Tegnap este mégis húst szolgáltak fel vacsorára.

Lombard doktornő elvörösödik. Fehér bőrén szétterjed a pír, mint egy pofon helyén.

– Nem az én ötletem volt.

– Nem? Nekem úgy tűnt, nem is az övék. Emlékeim szerint az Aurelia Állomás lakói hozzá sem nyúltak a húshoz.

Nem válaszol. Csendben bámulja a csukott vasajtót, a tömegsírra vált szörnyű tenyészet ajtaját.

Aztán suttogni kezd: *az a hús... a diakónus fia volt...*

Elfordulok. Sugárban tör fel gyomromból a hányás. Nem bírom abbahagyni. Undorító, savas, epeízű. Adéle tartja a fejem és támogat, hogy ne essek el, miközben kiadok magamból mindent, kivéve a hús emlékét.

Fölelemelem a fejem. Kézfejemmel megtörölöm a szám.

– Mondana értük egy imát? – súgja Adéle.

– Persze.

*Adj, Uram, örök nyugodalmat nekik,
és az örök világosság fényeskedjen nekik,
nyugodjanak békében.*

Ámen.

Miért érzem azt, hogy szavaim hamisan szólnak?

Miért érzem azt, hogy *én* hibáztam, és nem Lombard
doktor nő?

– Mindenható Isten – folytatom –, légy könyörületos
hozzájuk és azokhoz, akik ártottak nekik és a gyerekeik-
nek. Bocsásd meg bűneiket, végtelen igazságosságod tart-
sa féken haragodat, és add meg nekik a lehetőséget,
hogy a Te kebleden megleljék a békességet, melyet e Föl-
dön nem találtak meg.

– Ámen – mondja Adéle. – És most menjünk, atyám.
Nincs sok időnk.